

200700917/1.

Datum uitspraak: 11 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/25190 en 06/25192 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 2 januari 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 oktober 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 28 april 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 januari 2007, verzonden op 4 januari 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
Lid van de enkelvoudige kamer

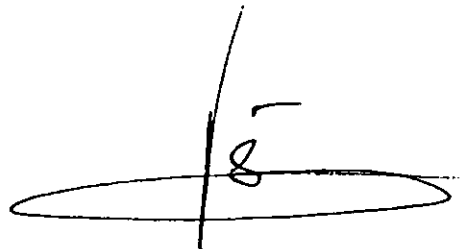
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2007

91-540.

Verzonden: **11 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nrs: AWB 06 / 25192 BEPTDN (vov.) + AWB 06 / 25190 BEPTDN (beroep)

UITSPRAAK van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

eiser,

en

de Minister van Justitie verweerder.

Datum bestreden besluit: 28 april 2006.

Kenmerk: 9406.21.0304.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 25 oktober 2006.

I. PROCESVERLOOP

Met ingang van 15 december 2006 is de Minister van Justitie in de plaats getreden van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie als het bevoegde bestuursorgaan inzake vreemdelingenzaken. In deze uitspraak wordt eerder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Bij besluit van 3 oktober 2002 heeft verweerder eisers aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 4 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) met als doel 'het ondergaan van medische behandeling' afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser bij schrijven van 14 november 2002 bezwaar gemaakt.

Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats van 18 februari 2004 (reg.nr. AWB 02/86285 BEPTDN) is het terzake ingediende verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen.

Eerdergenoemd bezwaar is bij besluit van 12 november 2004 ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, van 26 oktober 2005 (reg.nr. AWB 04/54778) is het namens eiser tegen laatstgenoemd besluit ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en is verweerder opgedragen een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van het in de uitspraak gestelde.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift wederom ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit is namens eiser op 23 mei 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Bij schrijven van gelijke datum is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht terzake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen. Aanvulling van de gronden waarop het verzoek en het beroep berusten heeft plaatsgevonden bij brief van 19 juni 2006.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek en ongegrondverklaring van het beroep.

Reg.nrs: AWB 06 / 25192 BEPTDN + AWB 06 / 25190 BEPTDN

2

Het verzoek is behandeld ter zitting van 25 oktober 2006, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. A.J.P. Lemmen, advocaat te Heerlen. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. M.M. J. Pieters, ambtenaar ten departementen.

II. OVERWEGINGEN

1 In artikel 8.81 van de Awb is bepaald dat indien tegen een besluit beroep is ingesteld bij de rechtbank, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8.81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8.86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na de kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8.86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

2. Verweerder handhaaft in het bestreden besluit zijn standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Eiser beschikt niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en komt niet in aanmerking voor vrijstelling van dit vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Evenmin bestaat er aanleiding op grond van de hardheidsclausule af te wijken van het mvv vereiste. Aan het bestreden besluit ligt een advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 22 februari 2006 ten grondslag.

3. Namens eiser is - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Het BMA-advies is onbegrijpelijk, nu de stelling van het BMA, dat geen medische nood-situatie zal ontstaan op korte termijn bij het ad hoc wege blijven van medische behandeling, niet te rijmen valt met de stelling van het BMA, dat medisch adequate begeleiding tijdens de reis wel noodzakelijk is vanwege eisers angstklachten. Vraag is of die angstklachten meteen na de reis weg zijn. Verder is het thans bestreden besluit geheel in strijd met het oordeel van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, in de in rubriek I reeds genoemde uitspraak van 26 oktober 2005. Voorts is onbegrijpelijk dat het BMA niets stelt over de verslechtering die bij eiser zal optreden bij een gedwongen uitzetting. Zulk heeft, zo wordt namens eiser gesteld, invloed op het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn, indien er geen behandeling (meer) is. Ten slotte is verweerder niet te volgen in het beleid en zou een afwijking van het beleid in geval van eiser gerechtvaardigd zijn.

4. De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

4.1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

Reg.nrs: AWB 06 / 25192 BEPTDN + AWB 06 / 25190 BEPTDN

3

In artikel 17, eerste lid, wordt een aantal categorieën vreemdelingen genoemd, waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. Ingevolge het eerste lid, aanhef en onder c, is vrijgesteld de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen. In het eerste lid, aanhef en onder g, wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste over een geldige mvv te beschikken zijn vrijgesteld.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

In het tweede lid wordt uitwerking gegeven aan voormeld artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000.

Ingevolge het vierde lid kan verweerder het bepaalde in het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

Blijkens de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 1999-2000, 26 732, nummer 7, pagina 108-109) is de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 nagelegde bevoegdheid bedoeld als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengehouden, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In de brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nummer 16, pagina 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd.

Blijkens paragraaf B8/3.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 wordt de aanvraag ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een mvv indien het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling niet verantwoord is om te reizen en kan in de overige gevallen ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische nood situatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

4.2 Niet in geding is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Het bestreden besluit is, zoals gezegd, mede gebaseerd op een advies van het BMA van 22 februari 2006. Blijkens dit advies staat eiser onder medische behandeling en zal het uitblijven van behandeling niet leiden tot een medische nood situatie op korte termijn. Eiser wordt gezien de huidige medische inzichten in staat geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig, waarbij de BMA-arts wel opmerkt dat medisch adequate begeleiding tijdens de reis aanbevolen is, gelet op de angstklachten van eiser.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 21 augustus 2006, JV 2006/376) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder daar bij de beoordeling van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning in beginsel op afdaan.

Niet is gebleken dat onderhavig advies niet aan voormelde eisen voldoet.

In dat verband overweegt de voorzieningenrechter dat niet valt in te zien waarom de stelling

Reg.nrs: AWB 06 / 25192 BEPTDN + AWB 06 / 25190 BEPTDN

4

van het BMA, dat geen medische noodsituatie zal ontstaan op korte termijn bij het achterwege blijven van medische behandeling, niet te rijmen zou zijn met de stelling van het BMA, dat medisch adequate begeleiding tijdens de reis wel noodzakelijk is vanwege eisers angstklachten.

Eisers stelling, dat het bestreden besluit geheel in strijd is met het oordeel van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, in de uitspraak van 26 oktober 2005, kan evenmin worden gevolgd, nu deze stelling op generlei wijze is onderbouwd.

Voor zover eiser met het door hem gestelde oordeel de verslechtering van eisers situatie bij gedwongen uitzetting doelt op het in het BMA-advies onder 4 vermelde, dat een toename van het klachtenpatroon bij het achterwege blijven van de behandeling wel mogelijk is, overweegt de voorzieningenrechter dat, gelet op de context waarin dit is vermeld, de BMA-arts hierin kennelijk geen aanleiding heeft gezien te concluderen tot een medische noodsituatie op korte termijn.

Verweerder heeft het BMA-advies van 22 februari 2006 dan ook aan het onderhavige besluit ten grondslag mogen leggen.

Gelet op de inhoud van dit advies heeft verweerder eiser niet in aanmerking hoeven brengen voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Voorts heeft verweerder, mede gelet op de inhoud van dit advies, zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het stellen van het mvv-vereiste in casu niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Met betrekking tot eisers beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid overweegt de voorzieningenrechter dat zijdens eiser niet is aangegeven van welke beleidsregel zou moeten worden afgeweken, zodat deze grief dient te falen.

5. Gelet op al het vorenoverwogene, is de voorzieningenrechter van oordeel dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Nu uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de voorzieningenrechter te beslissen geschil, bestaat thans geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb. Het hiertoe strekkende verzoek dient dan ook te worden afgewezen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:71, 8:84 en 8:83 van de Awb, als volgt beslist.

Reg nrs: AWB 06 / 25192 BEPTDN + AWB 06 / 25190 BEPTDN

5

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

1. verklaart het beroep ongegrond;
2. wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. M. Senden als rechter in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. van der Poel als griffier en in het openbaar uitgesproken op **02 JAN 2007** door mr. Senden voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemd griffier.

w.g. E. van der Poel

w.g. M. Senden

Voor eensluidend afschrift
de wnd. griffier.

Verzonden op:

04 JAN 2007

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechts middel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 8:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelinkt tot de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

LEMMEN

advocaten & procureurs

mr A.J.P. Lemmen
mr C.M.A. Tens
mr C.L.P. GiesenRaad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 EC 'S-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070-365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
654-C = 1 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Heerlen : 1 februari 2007
Betreft :
Onze referentie : K 471/s
Uw referentie : 9406.21.0304

, Zaïrese nat.

Edelachtbare heer / vrouwe,

Hierbij doe ik u in tweevoud toekomen het hoger beroep in opgemelde zaak, met
het verzoek dit in behandeling te nemen

In afwachting verblijft,

hoogachtend,

mr A.J.P. Lemmen

LEMMEN

advocaten en procureurs

Onze referentie: K471/s

Toevoeging aangevraagd
HOGER BEROEPRAAD VAN STATE
AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
POSTBUS 16113
2500 BB 'S-GRAVENHAGE**RAAD VAN STATE**

INGEKOMEN

1 FEB 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DO:

PAR:

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

geboren op [redacted], Zijrese nationaliteit, wonende te [redacted]
te deze zaak domicilie kiesende te Heerlen aan het Burgemeester
de Hesselplein no. 15 (postbus 123, 6400 AC), ten kantore van
Advocatenkantoor Lemmen, advocaten en procureurs, van wie mr A.J.P. Lemmen
ten deze bepaaldelijk gevolmachtigd wordt hoger beroep in te stellen voor
appellant en als gevolmachtigde zal optreden;

DAT hij de hierbij overgelegde uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Maastricht d.d. 4 januari 2007 het beroep ongegrond
verklaard werd (betreffende de aanvraag tot het verlenen van een
verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "het ondergaan van
medische behandeling");

DAT appellant zich niet met de uitspraak kan verenigen en hiertegen hierbij
hoger beroep instelt;

DAT appellant de navolgende grieven weet aan te voeren:

GRIEF I

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat onduidelijk is dat tegenstrijdig
is, dat het achterwege blijven van medische behandeling en de noodzakelijkheid
van adequate behandeling tijdens de reis vanwege angstklachten.

Toeelichting

Appellant heeft willen stellen dat het noodzakelijk moeten doorgaan van de
medische behandeling tijdens de reis en dat de voorwaarde daarbij is gesteld, is
dat adequate begeleiding noodzakelijk is, niet strookt met het ontbreken van elke
behandeling na aankomst in het land van herkomst. Het eindigen van de reis
houdt volgens appellant niet in dat de angstklachten verdwijnen. Appellant heeft
geen vliegangst. Hij is bevreesd voor terugkeer in zijn land en daar wordt hij dan
zonder medische behandeling aan zijn lot overgelaten totdat beslist is over de
aanvraag machtiging tot voorlopig verblijf met het risico dat negatief zal worden
beslist. Begrijpelijk en duidelijk zou zijn dat ook tijdens de reis het uitblijven van
medische behandeling geen medische nood situatie tot gevolg zou hebben.

GRIEF II

Ten onrechte oordeelt de Rechtbank dat niet duidelijk is van welke beleidsregel in het kader van het beroep op schrijnendheid zou moeten worden afgeweken.

Toelichting

Appellant is van mening dat zulks wel duidelijk is. Het gaat erom dat aan appellant het mvv - vereiste niet moet worden tegengeworpen vanwege het gestelde niet ontstaan van een medische noodsituatie, omdat de hardheidsclausule dan niet kan worden gebruikt.

Voorts is onduidelijk omdat beleid ontbreekt, wanneer schrijnendheid moet worden aangenomen bij iemand die al meer dan 12 jaar in Nederland ziek wacht op een permanente verblijfsvergunning.

GRIEF III

Ten onrechte heeft de Rechtbank de Minister niet in de proceskosten veroordeeld. Uit vorenstaande grieven blijkt dat het beroep gegrond verklaard had moeten worden.

REDENEN WAAROM:

appellant u eerbiedig verzoekt zijn hoge beroep gegrond te willen verklaren, althans een zodanige beslissing te willen nemen als u in goede justitie zal vermenen te behoren.

Heerlen, 1 februari 2007

Hetwelk docde enz.,
namens 3. Kanga

mr A.J.P. Lemmen
Advocaat-Gemachtigde